

[Karliskov Jensen.]

Men af betydning i denne forbindelse må det jo være, at vi snarest muligt får løftet sløret for regeringens tanker med hensyn til varigheden af den udskydelse, der er sket. Jeg forstod på handelsministeren, at det ikke var muligt at sige noget helt konkret, men jeg vil alligevel gerne spørge handelsministeren: drejer det sig om måneder, eller er det noget, der drejer sig om år? Forhåbentlig det første, men hvis det er det sidste, så må jeg spørge handelsministeren, om han finder det forsvarligt at udskyde dette spørgsmål. Der er jo i Dansk energipolitik 1976 regnet med en betydelig økonomisk besparelse ved at gå over til kernekraft i den udstrækning, som der er tale om dér, i stedet for oliefyring. Når der henvises til investeringsproblemerne, så er det klart, at de må have deres plads, det har de altid måttet, men det er jo sådan, at elværkerne har erklæret sig parate til at foretage de investeringer og den udbygning, der er tale om, i kraft af de nuværende elpriser.

For så vidt som disse beregninger stadig holder stik, og det regner vi med de gør, så kan vi vanskeligt se andet, end at dansk industri og erhverv og danske forbrugere vil påføres en betydelig højere elpris eller i hvert fald en højere elpris, end det måtte være nødvendigt, på længere sigt — med de konkurrencemæssige og altså også beskæftigelsesmæssige virkninger, som det medfører.

Her synes jeg i og for sig, at Forbrugerrådet, hvis udmærkede formand jo er medlem af energiudvalget, passende kunne overveje disse konsekvenser, i stedet for at man, som det er sket, forholdsvis unuanceret afviser spørgsmålet om kernekraft. Her er der jo tale om, at man påfører forbrugerpriserne en stigning, som ikke er nødvendig.

Jeg synes også, det er en kendsgerning, at den overvældende afhængighed af olieimporten fra Mellemøsten stadig er lige stor, og at politiske beslutninger i disse lande fortsat vil kunne lamme vores energiforsyning i en uhyggelig grad. Jeg må mene, at det er et tungt ansvar at forsinke den spredning af vores energiforsyning, som ville ligge i, at vi gik ind med kernekraft ved siden af alle de andre energikilder, der måtte være til rådighed.

Jeg synes også, det bør understreges, at verdens kendte tilgængelige oliereserver i

stærkt tempo er på vej til at udtømmes henimod år 2000. Vi i venstre mener ikke, at det kan være rigtigt af os i vores generation at bruge op, om jeg så må sige, af disse forholdsvis let tilgængelige energistoffer, akkurat som vi vil have bekymring med hensyn til en række andre råstoffer, der er til stede i forholdsvis begrænsede mængder. Derfor mener vi, at en aflastning af olieforbruget, og altså en spredning med hensyn til tilførsler af energi til Danmark, er — for at bruge et udtryk, som et af regeringens i øvrigt udmærkede medlemmer undertiden elsker at bruge — en piskende nødvendighed, altså at vi får indført kernekraft ved siden af kul, naturgas og andre muligheder. Det er fortsat efter vor opfattelse det eneste realistiske alternativ i betydende format, og vi mener, der er tale om en så kendt teknik, og der er høstet så mange erfaringer, at de bekymringer, der måtte være med hensyn til noget overraskende dér, ikke har vægt.

Vi mener også, at de miljømæssige aspekter er sådan, at en forøgelse af kulforbruget og også af olien til oliefyrede værker, som et stigende energiforbrug vil føre til, påfører atmosfæren så store mængder af svovlilte og kvælstofilte og også af andre, ikke mindst tunge metaller i asken, at der her er tale om en betænkelighed med hensyn til den miljømæssige side. Der sker jo en sådan udvaskning af jorden allerede i dag for kalk med disse svovlilter, der regner ned, at det skaber betydelige problemer, og hvis vi skal øge vores opbrænding af kul i danske elværker, så vil disse problemer blive yderligere forøget. For de tunge metaller vedkommende er der jo ikke tale om radioaktivitet. Disse giftstoffer, som der er tale om her — det kan dreje sig om kviksølv, det kan dreje sig om cadmium og andre metaller — er ikke radioaktive, og det betyder netop, at de ikke nedbrydes, at de eksisterer til evig tid, og at deres giftighed er lige så stor om 500 år, om 1.000 år, hvorimod de radioaktive stoffer jo nedbrydes efterhånden og får en mindre og mindre farlighed.

Jeg skal ikke gå meget ind på detaljerne i øvrigt. Jeg vil gerne sige, at vi vil med interesse følge — og vi vil også prøve på at animere til, at regeringen gør det; dér er vi nok på linje, vil jeg tro — mulighederne for en fælles skandinavisk langtidsopbevaring af affald og altså også en regeneration af